

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר הזהר

שחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובו: "ספר הזהר", "זהר חדש", "תקוני הזהר"

מנקד

תקוני הזהר

מבאר בלשון הקדש עם פירוש קל ונחמד למען ירוץ הלומד בו

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך כ"ד - חלק כ"ד

קונטרס 714

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בספרא דא יפקון ביה מן גלייתא ברחמי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אדר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

יג.

הרה"ק ר' שמואל מסלונים זי"ע

**מדרש לפני הגאולה תרד אש מן השמים לצדם של
הפורקי עול – זה יהיה הבירור האחרון שלא יתבטלו
בני ישראל הכשרים אפילו בפני המופת הזה**

בא אתה וכל ביתך אל התיבה, התורה הקדושה היא נצחיות וכל דיבור מתוכה נוגע לכל איש מישראל בכל עת, כשם שיש פרשה בתורה כי תצא למלחמה על אויביך (דברים כ- כ"א) ופירשו בספרים הקדושים שהכוונה על מלחמת היצר שבכל זמן, כמו כן יש לומר שענין התיבה הוא א יידיש ווארט, בכת התיבה שיהודי מוציא מפיו לפני הקדוש ברוך הוא בבחינת אמת, יכול הוא להינצל ממי המבול הזידונים ולטוהר את עצמו מכל מיני רתיחות דם טמא, ובמיוחד בזמן הסתר כמו של ימינו, שהחשכות גדולה, צריך לעשות בחינת תיבת נח שהתאחדו בתוכה כל מין טהור, דהיינו שכל היהודים הכשרים יתאחדו ויתקשרו באהבת חברים אמיתית, והנה איתא במדרש, כי בימים שלפני הגאולה האמיתית כאשר יצטרכו כבר להקים את בית המקדש יתפלגו בני ישראל לשני צדדים, הכשרים באמת יחפצו באותו כהן גדול שהם יבחרו בו כמתאים לעטרה זו, ואילו הפורקים עול יאמרו שהם היהודים האמיתיים, והם הם שצריכים לבחור את הכהן גדול כפי הבנתם, ויכריעו אז ביניהם בדרך הבחי' שהיתה בימי אליהו ז"ל, דהיינו שיעשו ביניהם סימן שכל מי שיענו לו באש מן השמים האמת אתו, והנסיין הגדול יהיה אז באופן זה שהאש מן השמים תרד לצדם של אלו שהתרחקו מן התורה והם יצליחו במלחמתם, אך זה יהיה הבירור האחרון כי הכשרים באמת לא יתבטלו אפילו בפני המופת הזה, והעצה להחזיק מעמד במצב נורא זה לכל יהודי היא שיהיה מקושר

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר זוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיך, און דו קענסט מיך" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובנודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובנודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוהר שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובנודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן כלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקבדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמן את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

לצדיקים וליהודים כשרים המקושרים לתורה, כי התורה היא נצחית, ובכח זה אפשר להחזיק מעמד בכל העתים והמצבים.

דברי שמואל פרשת נח

יד.

הרה"ק מלובלין זי"ע

בעוון המנהיגים שכל אחד אומר אני אמלך נידחת הגאולה

ט"ו. ושמעתי מכבוד קדושת אדמו"ר הרב הקדוש רבינו יחזקאל משינאווע זי"ע בשם רבינו הקדוש החוזה מלובלין זי"ע כי פעם אחת הגיד בשמחה שרואה ברוח קדשו הגאולה קרובה מאוד, וכבר החלו הבני משה להתעורר לילך להלחם בעדנו, כי כן הוא העת רצון מן השמים, וזמן קצר אחר זה בכה (הרבי מלובלין) מאוד, ואמר כי רואה ברוח קדשו שיצא כרוז מן השמים שיחזרו מהליכתם וערכיתם למלחמה בעדנו מפני כי הגאולה נדחית לזמן בעוון המנהיגים בדורנו, שכל אחד אומר אני אמלך, עד כאן דברותיו הקדושים, ואנן מה נעני אבתריה, על אחת כמה וכמה בדור השפל החשוך הזה, ה' ירחמנו במהרה בימינו.

(דברי תורה מהרה"ק ממונקאטש, מהדו"ת א' ט"ו)

לשכינה, היא עומדת בשבילם בכל דחק וצער, בין בדרך בין בשוב בין בים. וזהו בהתהלךך במדבר - תנחה אתך, וזהו שפתיב צדק לפניך יהלך וישם לדרך פעמיו. בשכבך - בשוב, תשמר עליך, והקיצות - לרדת לים - היא תשיחך. ועוד, בהתהלךך - בעולם הזה - תנחה אתך, בשכבך - בקבר - תשמר עליך, והקיצות - בתחית המתים - היא תשיחך.

הרי אלו יוצאים, והנה אחרים דופקים בפתח, והם בעלי הרגלים, מהצד של הרגלים של הקדוש ברוך הוא, שנאמר בהם ועמדו רגליו ביום ההוא, ועליהם נאמר כשש מאות אלף רגלי הגברים לבד משף. אלו יוצאים והרי אחרים נכנסים מצד של אלו שנאמר בהם ורגליהם רגל ישרה, ויש רגלים אחרות מרבעים של אופנים, שנאמר בהם על ארבעת רבעיהם בלכתם ילכו, שבהם והחיות רצוא ושוב כמראה הַבִּזְק, ואותם רגלים בעגול, הם כמו נקדות לאותיות, שהם רגלים ברבוע.

והנביא שהוא מהצד שלהם, שם היתה עולה רוחו, ומשם היה שומע כל מה שהיה לו לשמע. וזה שפתיב ויאמר אלי בן אדם עמד על רגליך ואדבר אותך, ועוד, ותבא בי רוח פאשר דבר אלי ותעמדני על רגלי ואשמע את מדבר אלי, ותשאני רוח ואשמע אחרי וגומר, משום שהדרגות הן מצד השכינה, שנאמר בה וראית את אחורי, אָמַר וְאָשְׁמַע אַחֲרַי.

מה זה קול רעש גדול? שיש רעש ויש רעש. יש רעש שנאמר בו לא ברעש יהוה, שלא יבא

בְּאַרְחָא בִּין בִּישׁוּבָא בִּין בִּינְמָא, וְדָא אִיהוּ בְּהִתְהַלְכָּךְ בְּמִדְבָּרָא תְנַחֲהּ אוֹתָךְ, הִדָּא הוּא דְכְתִיב (תהלים פה יד) צֶדֶק לִפְנֵי יְהוָה וַיֵּשֶׁם לְדֶרֶךְ פְּעָמָיו, בְּשֹׁכְבְּךָ בִּישׁוּבָא תִשְׁמָר עָלֶיךָ, וְהַקִּיצוֹת לְמִיזַל בִּינְמָא הִיא תִשְׁיַחְךָ, וְעוֹד בְּהִתְהַלְכְּךָ בְּהָאֵי עֲלֵמָא תְנַחֲהּ אוֹתָךְ, בְּשֹׁכְבְּךָ בְּקֶבֶר תִּשְׁמָר עָלֶיךָ, וְהַקִּיצוֹת בְּתַחֲיַת הַמֵּתִים הִיא תִשְׁיַחְךָ.

הא אליו נפקין, והא אחרנין קא דפקין לפתחא, ואינון מארי רגלין, מסטרא רגלין דקודשא בריך הוא, דאתמר בהון (זכריה יד) וַעֲמַדּוּ רַגְלֵיכֶם בַּיּוֹם הַהוּא, וְעַלִּייהוּ אֲתַמְר (שמות יב לו) כִּשְׁשׁ מֵאוֹת אֶלֶף רַגְלֵי הַגִּבֹּרִים לְבַד מִטָּף, אֵלֶיךָ נִפְקִין הָא אַחֲרֵנִין עֲאֵלֶיךָ, מִסְטָרָא דְאֵלֶיךָ דְאֲתַמְר בְּהוֹן (יחזקאל טז) וְרַגְלֵיהֶם רַגְלֵי יִשְׂרָאֵל, רַגְלֵיךָ בְּעִגּוּלָא אֵינוֹן רַגְלֵי יִשְׂרָאֵל, וְאֵת רַגְלֵיךָ אַחֲרֵנִין מְרֻבְּעִין דְּאוּפְנִים, דְּאֲתַמְר בְּהוֹן (שם יז) עַל אַרְבַּעַת רַבְעֵיהֶם בְּלִכְתָּם יֵלְכוּ, דְּבַהוֹן וְהַחֲיֹת רְצוּא וְשׁוּב כְּמִרְאָה הַבִּזְק (שם יח), וְאֵינוֹן רַגְלֵיךָ בְּעִגּוּלָא, אֵינוֹן פְּנִקוּדִין לְאַתְרוּן, דְּאֵינוֹן רַגְלֵיךָ בְּרַבּוּעָא. וְנָבִיא דְּאִיהוּ מִסְטָרָא דְּלַהוֹן, תַּמָּן הוּא סָלִיק וְרוּחִיָּה, וּמִתַּמָּן הוּא שֹׁמֵעַ כָּל מַה דְּהוּא לִיָּה לְמִשְׁמַע, הִדָּא הוּא דְכְתִיב (יחזקאל כ

א) וַיֹּאמֶר אֵלַי בֶּן אָדָם עֲמֹד עַל רַגְלֶיךָ וְאֲדַבֵּר אוֹתָךְ, וְעוֹד (שם ב) וְתָבֵא בִי רוּחַ פָּאָשֶׁר דְּבִר אֵלַי וְתַעֲמִדְנִי עַל רַגְלִי, וְאֶשְׁמַע אֶת מִדְבַּר אֵלַי, וְתִשְׁאַנֵּי רוּחַ וְאֶשְׁמַע אַחֲרִי וגומר (שם ג) בְּגִין דְּדִרְגִין אֵינוֹן מִסְטָרָא דְשִׁכְיִנְתָּא, דְּאֲתַמְר בֵּה (שמות לג כג) וְרָאִיתָ אֶת אַחֲרִי, אָמַר וְאֶשְׁמַע אַחֲרִי.

מאי קול רעש גדול, דאית רעש ואית רעש, אית רעש דאתמר ביה (מלכים א יט יא) לֹא

ברעש יי', דלא ייתי תמן קודשא בריך הוא,
ואית רעש דיייתי תמן, אלא רע"ש בהפוכא
ער"ש, כמה דאתמר (תהלים מא ד) יי' יסעדנו על
ערש דוי, ודא איהו כל משכבו הפכת בחליו,
דאתהפך רע"ש לער"ש, ומאי ניהו ער"ש,
אלא איהו ער"ש בהפוך אתוון, ודא שכינתא
דאיהי כללא דעשר ספירן, דעלה אתמר אין
קדושה בפחות מעשרה.

דאיהי שריא לרישא דחולה, ובגינה יי'
יסעדנו, ובמאי על ערש דוי, על
שכינתיה ודאי, ואם שכינתא לאו תמן, רוח
סערה תמן, דאסעיר גופיה דבר נש, דכתיב
ביה (וינה א ד) והאניה חשבה להשבר, דאיהי
גופא דספינה, פד לית שכינתא סמיכת לה,
רוח סערה מהפך לה ותבר לה, ובזמנא
דשכינתא סמיכת לה, מיד קלא נפיק בן אדם
עמד על רגליך (יחזקאל ב א), וקאים ממרעא
דיליה, ונפיק מדינא, שלים בגופיה שלים
בממוניה.

הא אלין נפקין, הא אתרנין דפקין לפתחא,
ואמרין אדניי שפתי תפתח, ואינון
דסמיכין לשכינתא בכמה רגלין דמועדים
ויומין טבין, וכד אלין עאלין, קודשא בריך
הוא משבח לה בהון, מה יפו פעמיה בנעלים
בת נדיב (שיר ז ב), דאלין אינון דאתמר
בהון (דברים טז טז) שלש פעמים בשנה יראה כל
זכורך, אמר קודשא בריך הוא, כמה אנת
שפירא באלין נעלים דאינון נעילת פסח
ונעילת עצרת ונעילת חג, חמוקי ירכיך, אלין
אינון מסטרא דתרי ירכי קשוט דאתמר בהון
שוקיו עמודי שש, ואינון שית דרגין דנבואה.
מסטרא דאת ו' דאיהו צדיק, עמוד דסמיה
לון, ואיהו שית לקבל (מלכים א י

לשם הקדוש ברוך הוא, ויש
רעש שיבא לשם, אלא רע"ש
בהפוך ער"ש, כמו שנאמר
יהו"ה יסעדנו על ערש דוי, וזהו
כל משכבו הפכת בחליו,
שנהפך רע"ש לער"ש, ומי הוא
ער"ש? אלא הוא ער"ש בהפוך
אותיות, וזו שכינה שהיא הכלל
של עשר ספירות, שעליה נאמר
אין קדושה פחות מעשרה.

שריא שורה על ראש החולה,
ובגללה יהו"ה יסעדנו, ובמה?
על ערש דוי, על שכינתו ודאי,
ואם שכינה לא שם, רוח סערה
שם, שמשעירה את גוף האדם,
שכתוב בו והאניה חשבה
להשבר, שהיא גוף הספינה.
כשאין השכינה סומכת אותה,
רוח סערה מהפכת אותה
ומשברת אותה, ובזמן ששכינה
סומכת אותה, מיד יוצא קול: בן
אדם עמד על רגליך, ועומד
ממחלתו, ויוצא מהדין שלם
בגופו שלם בממונו.

הרי אלה יוצאים, הנה אחרים
דופקים בפתח, ואומרים אדניי
שפתי תפתח, ואותם שסומכים
את השכינה בכמה רגלים של
מועדים וימים טובים, וכשאלה
נכנסים, הקדוש ברוך הוא
משבח אותה בהם, מה יפו
פעמיה בנעלים בת נדיב, שאלו
הם שנאמר בהם שלש פעמים
בשנה יראה כל זכורך. אמר
הקדוש ברוך הוא, כמה את נאה
באלו הנעלים, שהם נעילת פסח
ונעילת עצרת ונעילת חג. חמוקי
ירכיך - אלה הם מצד של שתי
ירכי אמת שנאמר בהן שוקיו
עמודי שש, והן שש דרגות
נבואה.

מצד האות ו', שהוא צדיק,
העמוד שסומך אותם, והוא
כנגד שש מעלות לכסא, ועולה

(ט) שש מעלות לכפא, וסליק באַת י' לששים, פגוונא דששים ושית גלגלים דסחרין לכורסיא, ואינון ס"ו מן יסוד, והא אוקמיה, אשתאר י"ד, ביה ובניד הנביאים אדמה (הרשע יב יא), ודא שכינתא יד חותמת מסטרא דצדיק, יד כותבת מסטרא (ד קלז ע"א) דעמודא דאמצעייתא, איהי תמונת כל, ובגין דא (הרשע יב יא) ובניד הנביאים אדמה.

הא אלין נפקין, הא אחרנין קא דפקין לפתחא, ואמרין אדנ"י שפתי תפתח, ואינון מארי דאות, דאיהו ח"י עלמין, דמצלין בח"י ברכאן דצלותין, דמקרבין בהון קרבנא לקודשא בריך הוא, דחשיבא לקבל שבועה פרים ושבועה אלים, ולקבל שתי תורים או שני בני יונה, דמסטרא דהאי אות אמר למשה וזה לך האות (שמות ג יב), ואיהו כליל תרי עשר מזלות, ושבעה ככבי לכת, מסטרא דקדושה, דאיהי בת שבע, ומסטרא דו' דאיהו ו' עלאה ו' תתאה, ועלייהו אתמר (ירמיה י ב) ומאדות השמים אל תחתו, כי יחתו הגוים מהמה.

ה"א אינון שית ככבי לכת, ה' ככבא שביעאה, ו"ו תרין עשר מזלות, דכל מזל אתקרי אות, ואיהו ממנא על כל שעתא דתרין עשר שעתין, כל נביא אית ליה מזליה ושעתיה, וכפום ההוא מזל, וכפום פעולה דיליה, הכי אתגלייא ליה אות מן וא"ו, דתרין עשר מזלות ממנן על תרין עשר שעתין, ועל תרין עשר ירחין.

ואל"ן מזלות מתמן הוו ירתי תרין עשר שבטין נשמתי דלהון, ואית מסטרא אחרא תרין עשר, דאתמר בהון (בראשית כה טז) שנים עשר נשיאים לאמתם, דאינון אתקריאו טל"ה שו"ר תאומי"ם סרט"ן

באות י' לששים, כמו הששים וששה גלגלים שסובבים את הכפא, והם ס"ו מן יסוד, והרי פשוטה, נשאר י"ד, בו ובניד הנביאים אדמה, וזו שכניה, יד חותמת מצד של הצדיק, יד כותבת מצד העמוד האמצעי, היא תמונת כל, ומשום זה ובניד הנביאים אדמה.

הרי אלו יוצאים, והנה אחרים דופקים בפתח, ואומרים אדנ"י שפתי תפתח, והם בעלי האות, שהוא ח"י העולמים, שמתפללים בשמונה עשרה ברכות של התפלות שמקריבים בהן קרבן לקדוש ברוך הוא, שחשוכה כנגד שבועה פרים ושבועה אילים, וכנגד שני תורים או שני בני יונה שמצד האות הזה, אמר למשה וזה לך האות, והוא כולל שנים עשר מזלות, ושבעה כוכבי לכת מצד הקדשה, שהיא בת שבע, ומצד של ו"ו, שהוא ו' עליונה ו' תחתונה, ועליהם נאמר ומאדות השמים אל תחתו, כי יחתו הגוים מהמה.

ה"א הם ששה כוכבי לכת, ה' כוכב שביעי, ו"ו שנים עשר מזלות, שכל מזל נקרא אות, והוא ממנה על כל שעה של שנים עשרה שעות, לכל נביא יש מזלו ושעתו, וכפי אותו מזל וכפי הפעלה שלו, כך מתגלה לו אות מן וא"ו, ששנים עשר מזלות ממנים על שנים עשרה שעות ועל שנים עשר ירחים.

והמזלות הללו, משם היו יורשים שנים עשר השבטים את נשמותיהם, ויש מצד אחר שנים עשר, שנאמר בהם שנים עשר נשיאים לאמתם, שהם נקראו טל"ה שו"ר תאומי"ם סרט"ן וגומר, זה

וגומר, דא כגוונא דדא עבד קודשא ברין
הוא.

שית מזלות אינון מעילא לתתא מחסד ועד
יסוד, ושית מתתא לעילא מיסוד ועד
חסד, מסטרא דמלכות אתקריאו שבועה ככבי
לכת, משכינתא עד חסד, וכפום פעולה
דהיא ספירה הכי אתגלייא אות, אות מסטרא
דחסד איהו רחמי, אות מסטרא דגבורה איהו
דינא, ואחזי על קטולא דחייביא, ושפיכו
דדמא, ואחזי בצדיקייא דם דבעירן, למיכל
בחדנה וענג דמאכלין בחתן וכלה, ובשפיכו
דדמא דקרננין, הדא הוא דכתיב (שמות כ
כד) וזבחת עליו את עלתיד וכו', ועלייהו אתמר
איהו מקומן של זבחים שחיטתן בצפון, ועוד
אחזי בצדיקייא דם ברית, דאתמר ביה (יחזקאל
טו ו) ואומר לך בדמין חיי ואומר לך בדמין
חיי.

מסטרא דעמודא דאמצעייתא איהו אות תלוי
ארון, אם זכוון עובדין דעלמא
מטה כלפי חסד, ואם לאו כלפי דינא, והכי
אינון תלת אחרנין כגוונא דא, ולחפימיא
ברמיזא.

הא אלין נפקין, הא אחרנין דפקין לפתחא
מסטרא דקשת, דאיהו אוף הכי אות
ברית, דאתמר ביה (שם א כח) כמראה הקשת
אשר יהיה בענן ביום הגשם, כן מראה הנגה
סביב, הוא מראה דמות כבוד יי' ואראה ואפל
על פני, ואשמע קול מדבר, ואמאי הוא נפיל
על אנפוי, בגין דאסיר לאסתפלא בקשת.

אמר רבי אלעזר, אבא ואמאי אסיר
לאסתפלא בקשת, אמר ליה רבי
שמעון, ברי בגין אינון קליפין דמתלבשין
ביה ודאינון ביה, דאינון ריח סערה ענן גדול ואש מתלקחת ונגה לו

כמו זה עשה הקדוש ברוך הוא.
ששה מזלות הם ממעלה למטה
מחסד עד יסוד, ושש ממטה
מעלה מיסוד עד חסד. מצד
המלכות נקראו שבועה כוכבי
לכת, משכינה עד חסד, וכפי
הפעולה של אותה הספירה כך
התגלה אות. אות מצד של חסד
הוא רחמים, אות מצד הגבורה
הוא דיין, ומראה על הרג
הרשעים, ושפיכות דם, ומראה
בצדיקים דם בהמות, לאכל
בשמחה, וענג של מאכלים
בחתן וכלה, ובשפיכות של דמי
הקרבת. זהו שכתוב וזבחת
את עלתיד וכו', ועליהם נאמר
איהו מקומן של זבחים
שחיטתן בצפון. ועוד מראה
בצדיקים דם ברית, שנאמר ביה
ואומר לך בדמין חיי ואומר לך
בדמין חיי.

מצד העמוד האמצעי הוא אות
תלוי ארון. אם זכויות המעשים
של העולם - מטה כלפי חסד,
ואם לא - כלפי דיין, וכך הם
שלשה האחרים כמו זה, ולחכם
ברמז.

הרי אלו יוצאים, והנה אחרים
דופקים בפתח מצד הקשת,
שהוא אף כך אות ברית, שנאמר
בו כמראה הקשת אשר יהיה
בענן ביום הגשם כן מראה הנגה
סביב, הוא מראה דמות כבוד
יהוה ואראה ואפל על פני
ואשמע קול מדבר, ולמה הוא
נפל על פניו? משום שאסור
להביט בקשת.

אמר רבי אלעזר: אבא, ולמה
אסור להסתפל בקשת? אמר לו
רבי שמעון: בני, בגלל אותם
הקלפות שמתלבשים בו, ושהם
בו, שהם ריח סערה ענן גדול

ואש מתלקחת ונגה לו

ואש מתלקחת ונגה לו סביב, וזהו שראה יחזקאל עליו השלום, שאמר וארא והנה רוח סערה באה מן הצפון, זה קו תהו, קלפה ירקה של אגוז, קו ירק. ענן גדול, הקלפה השניה הלכנה של האגוז, וזה בהו. ואש מתלקחת, קלפה שלישית של האגוז, וזה חשך. ונגה לו סביב, זו קלפה רביעית של האגוז, שהיא גאחזה במח, ומתוכם כעין החשמל, זה מח האגוז, וזה יאהדונה"י.

ובני, עד שקלפות האגוז הללו נעברים ונשברים בתקיעה ושבירים ותרועה, שבהם שבירים - שבר תשבר מצבותיהם, שהם קלפת האגוז, וכתרועה - תרועם בשבט ברזל, ובתקיעה - והוקע אותם ליהו"ה, שאלה גרמו שותקע כף ירך יעקב בגיד הנשה, שהוא צדיק, ונפרדה ממנו שכניה, והיא בגלות, ונדבק במקומה קלפה של ערלה שפרידה בין צדיק ושכניה, על כן לא יאכלו בני ישראל את גיד הנשה, עד שנעברת הקלפה הזו משם.

ובני, כל זמן שהקלפות הללו לא עוברים מן הקשת, לא תהיה הקשת בגוניה מאירים, וסימן זה יהיה בידך - עד שתראה קשת בגוניה מאירים, אל תצפה לרגלי המשיח, ומיד שתהיה מאירה בגונים מאירים, מיד וראיתיה לזכר ברית עולם, ומיד מתגלה אותו שנאמר בו וזה לך האות כי אנכי שלחתיך, לקים בו כימי צאתך מארץ מצרים ארצנו נפלאות, באותו זמן מתגלה מ"ה ש"היה ה"וא שיהיה.

הרי אלו יוצאים, אחרים דופקים בפתח ואומרים אדני

סביב, ודא איהו דחזא יחזקאל עליו השלום, דאמר וארא והנה רוח סערה באה מן הצפון, דא קו תהו קליפא ירוקא דאגוזא קו ירוק, ענן גדול קליפה תניינא חורא דאגוזא, ודא בהו, ואש מתלקחת קליפה תליתאה דאגוזא ודא חשך, ונגה לו סביב דא קליפה רביעאה דאגוזא, דאיהי אתאחדא במוחא, ומתוכם כעין החשמל דא מוחא דאגוזא, ודא יאהדונה"י.

וברי עד דאלין קליפין דאגוזא מתעברין ומתפרין, בתקיעה ושבירים ותרועה, דבהון שבירים (שמות כג כד) שבר תשבר מצבותיהם, דאינון קליפין דאגוזא, ובתרועה (תהלים ב ט) תרועם בשבט ברזל, ובתקיעה והוקע אותם ליי', דאלין גרמו (בראשית לב כו) דותקע כף ירך יעקב בגיד הנשה, דאיהו צדיק, ואתפרש מינה שכינתא, ואיהי בגלותא, ואתדבק באתרהא קליפה דערלה דאפריד בין צדיק ושכינתא, על כן לא (דף לו ע"ב) יאכלו בני ישראל את גיד הנשה (שם לב לג), עד דאתעברת האי קליפה מתמן.

וברי כל זמנא דאלין קליפין לא מתעברין מקשת, לא יהא קשת בגונוני נהירין, וסימנא דא יהא בידך, עד דתחזי קשתא בגונוני נהירין לא תצפי לרגלי דמשיחא, ומיד דיהא נהיר בגונוני נהירין, מיד וראיתיה לזכר ברית עולם (שם ט טז), ומיד אתגלייא ההוא דאתמר ביה (שמות ג יב) וזה לך האות כי אנכי שלחתיך, לקיימא ביה כימי צאתך מארץ מצרים ארצנו נפלאות (מכה ז טז), בההוא זמנא אתגלייא מ"ה ש"היה ה"וא שיהיה.

הא אלין נפקין, אחרנין דפקין לפתחא,

שפתי תפתח, והם בעלי הקומה, מצד האם העליונה נקראת השכינה בטן, זהו שכתוב מבטן מי יצא הקרח, כעין הקרח הנורא. הגוף שלה העמוד האמצעי, הבטן שעליו נאמר בטנך ערמת חטים.

שררף אגן הסהר אל יחסר המזג וגומר, שררף זה ציון, שהוא טבור העולם, הנקדה שממנה השתת העולם לארבעה צדדים, שהם מזרח ומערב צפון ודרום, וכנגדם ראש למזרח, גוף למערב, וזרועות לדרום, רגלים לצפון, אות ברית נקדה באמצע, כמו שהטבור, אגן הסהר, זו נקדה של הלכנה כמו זה: כ, והיא ראשית נקדה באות ב, בת קול היא ודאי, הפלל של נקודות האותיות.

והיא פתוחה כלפי צדיקים וחסידים וחכמים בעלי התורה, ופתוחה לנביאים ולשומרי הברית, וכל אותם שתלויים בספירות, שהם שמו של הקדוש ברוך הוא, והיא סתומה מצד אחר כלפי הרשעים, שבזמן שבאים להסתכל בה, מחזירה פנים לאחור מהם, כמו זה: ט.

ומשום שיעקב שדיוקנו חקוק בלכנה שם, נאמר בו לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל, יהו"ה אלהיו עמו ותרועת מלך בו, ועל אותם זרע של יעקב נאמר וישכן ישראל בטח ביד עין יעקב. נאמר כאן ביד, ונאמר שם במקום אחר יהו"ה ביד ינחנו ואין עמו אל נכר, זה יהיה בימי מלך המשיח שלא תהיה פסולת בישראל, אלא יהו"ה ביד ינחנו, וימ הפסולת? אלו הגרים, ומשום כך פרשוה בעלי המשנה שאין מקבלים גרים לימות המשיח.

ואמרינן אדנ"י שפתי תפתח, ואינון מארי דקומה, מסטרא דאימא עלאה אתקריאת שכינתא בטן, הדא הוא דכתיב (איוב לח כט) מבטן מי יצא הקרח, (יחזקאל א כב) כעין הקרח הנורא, גוף דילה עמודא דאמצעייתא, בטן עליה אתמר (שיר יג) בטנך ערמת חטים.

שררף אגן הסהר אל יחסר המזג וגומר (שם), שררף דא ציון, דאיהו טבור עלמא, נקודה דמינה הושפת העולם, לארבע סטרין דאינון מזרח ומערב צפון ודרום, ולקבליהו, רישא למזרח, גופא למערב, דרועין לדרום, רגלין לצפון, אות ברית נקודה באמצעייתא, כגוונא דטבור, אגן הסהר, דא נקודה דסיהרא כגוונא דא כ, והיא ראשית נקודה באות ב, בת קול איהי ודאי, כלל דנקודין ואתון.

ואיהי פתוחה כלפי צדיקיא וחסידיא ונביאיא מארי דאורייתא, ופתיחא לגבי נביאיא, ולגבי נטרי ברית, וכל אינון דתליין בספירן, דאינון שמא קדישא דקודשא בריה הוא, ואיהי סתימא מסטרא אחרא כלפי רשיעיא, דבזמנא דאתיין לאסתכלא בה, חזרת אנפין לאחרא מניהו, כגוונא דא ט.

ובנין דיעקב דאיהו דיוקניה חקוקה בסיהרא תמן, אתמר ביה (במדבר כג כא) לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל, יי אלהיו עמו ותרועת מלך בו, ועל אינון דזרעא דיעקב אתמר (דברים לג כז) וישכן ישראל בטח ביד עין יעקב, אתמר הכא ביד, ואתמר התם באתר אחרא (שם לב יב) יי ביד ינחנו ואין עמו אל נכר, דא יהא ביומוי דמלכא משיחא, דלא יהא פסולת בישראל, אלא יי ביד ינחנו, ומאן פסולת. אינון גרים, ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין, דאין מקבלים גרים לימות המשיח.

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזרפירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלכנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויזתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וקראונו יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עזאנו במהרה ביימינו. ויקוים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביזם ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע בייעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקנים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידן, ה' בדר יחזנו ואין עמו אל נכר, יראו עיינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במיוחד בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא). מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקבילים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... וביזם שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמיוחד ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לקמי ותמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמָהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלָּה
וַיִּתְהַלָּל שְׁמָהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמנ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְאַמִּירָן בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדִשְׁתָּא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמֵּרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחֹס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלָךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיַּחֹס וַיַּחְמוֹל עָלָיו. מְלָךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵּר אֶהְלֹו לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִּל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר חָחַן וְהִכָּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִּתְהַלָּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּהְלָלוּהָ בְּשַׁעְרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמֵּרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחֹס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְּלָךְ בְּרַחֲמָיו יַחֹס וַיַּחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידהון ועל כל תלמידי תלמידהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די בארתא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברוכיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלוני) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בואו וטלו חלק בהפצת הזוהר הקדוש

רוצים ארוקרי אידיד? ארעניק אמעב אבר מצוה? אחמננה?
אשמח ביום הפאדנה? וכדומה..

סט זוהר הימני 6 חלקים
בכריכה קשה

